

Sygn. akt I Ca 441/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: SSO Barbara Bojakowska

po rozpoznaniu w dniu 03 grudnia 2013 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. we W.

przeciwko W. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 13 czerwca 2013 roku, sygn. akt I Cupr 553/12

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje radcy prawnemu P. G. kwotę 369 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych), w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, które nakazuje wypłacić z sum budżetowych Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu.**

Zarządzenie:

Odpis wyroku doręczyć pełnomocnikom stron.

Sygn. akt I Ca 441/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013 roku Sąd Rejonowy w Wieluniu w sprawie sygn. akt I C 553/12 z powództwa (...) Bank S.A. we W. przeciwko W. K. o zapłatę zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 616, 33 zł (w tym kwoty 392, 39 z ustawowymi odsetkami od dnia 5 kwietnia od dnia roku zapłaty, 1 858, 82 zł z odsetkami umownymi 23 % rocznie, ale nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP od dnia 6 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty, 365, 12 zł oraz kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu). Ponadto Sąd nakazał pobrać od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu na rzecz radcy prawnego P. G. kwotę 738 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu W. K. z urzędu, w tym podatek VAT w kwocie 138 zł.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się pozwany. W apelacji zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając mu:

- naruszenie art. 231 KPC poprzez uznanie przez sąd, iż pozwany dowiedział się o zakresie ochrony zawartej przez niego umowy ubezpieczeniowej najpóźniej w lutym 2009 r., to jest w momencie zawiadomienia powoda o utracie prawa do pobierania renty oraz ustalenie na tej podstawie upływu terminu do uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu,
- naruszenie art. 233 § 1 KPC poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów skutkujące odmówieniem przyznania wiarygodności oświadczeniom składanym przez pozwanego w toku sprawy,
- naruszenie art. 328 § 2 KPC poprzez niewskazanie w zaskarżonym wyroku przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę zasądzonego na rzecz powoda świadczenia,
- naruszenie art. 233 § 1, art. 19 § 1 oraz art. 25 § 1 KPC poprzez ustalenie przez sąd wartości przedmiotu sporu na kwotę 2 616,33 zł podczas gdy w pozwie z dnia 05 kwietnia 2012 r. powód wskazał jako wartość przedmiotu sporu kwotę 2 252 zł, bez zastosowania stosownego trybu jej ustalania oraz niczym nieuzasadnione przyjęcie, iż podana w pozwie wartość przedmiotu sporu, która zgodnie z obowiązującymi przepisami powinna w istocie odpowiadać kwocie pieniężnej dochodzonej przez powoda w sprawie, stanowi jedynie oczywistą omyłkę pisarską.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa, a także zasądzenie na rzecz pełnomocnika pozwanego kosztów zastępstwa procesowego tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu wywołanym wniesieniem apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 505⁹ §1¹ k.p.c. w postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć między innymi na naruszeniu przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Na wstępie należy uznać, że Sąd pierwszej instancji poczynił w przedmiotowej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne i prawne. Sąd odwoławczy przyjmuje je za własne i podziela wszystkie wyprowadzone na ich podstawie wnioski.

Wbrew zarzutom apelującej Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie dopuścił się naruszenia art. 233 k.p.c. skutkującej wadliwą oceną materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie wystarcza twierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego nie odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając. Postawienie zarzutu obraży art. 233 k.p.c. nie może bowiem polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego. Skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Zaś uwzględnienie przez Sąd w ocenie materiału dowodowego powszechnych i obiektywnych zasad doświadczenia życiowego nie usprawiedliwia zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów na tej tylko podstawie, że indywidualne i subiektywne doświadczenia strony są od tych zasad odmienne. Apelujący poza ogólnym stwierdzeniem, że nie zgadza się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, aby jego zeznania były gołosłowne nie przedstawił żadnej argumentacji, która mogłaby obalić ocenę jego zeznań.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 231 k.p.c., w którym kwestionuje się prawidłowość poczynionego przez Sąd I instancji ustalenia, że pozwany dowiedział się o zakresie ochrony zawartej przez niego umowy ubezpieczeniowej najpóźniej w dniu zawiadomienia powoda o utracie prawa do pobierania renty tj. w lutym

2009 r. Skarżący twierdzi, że wskutek błędnego ustalenia powyższej okoliczności Sąd niesłusznie przyjął, że upłynął termin do uchylecia się od skutków prawnych wadliwego oświadczenia woli.

Należy wskazać, że bezspornym jest fakt podpisania przez pozwanego umowy kredytu limitowanego. W związku z tym pozwany podpisując umowę jako kredytobiorca wyraził zgodę na objęcie ochroną w ramach ubezpieczenia spłaty kredytu i oświadczył, iż otrzymał tabele spłaty i prowizji oraz regulamin stanowiący integralną część umowy. Poza tym trzeba mieć na uwadze, że ustalenie przesłanki prawnej doniosłości błędu nakazuje przeprowadzenie oceny zachowania adresata wadliwego oświadczenia woli. Przedmiotem analizy staje się jego postępowanie oraz stan wiedzy i świadomości, a także przyczynowość zachowania się adresata dla powstania błędu lub w nim utwierdzenia (wyrok SA w Lublinie z dnia 7 lipca 2010 roku, I ACa 295/10). Jak wynika z zebranego materiału dowodowego, pozwany twierdzi, że nie został poinformowany przy podpisywaniu umowy i zakresie ubezpieczenia kredytu, jednak nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie tych twierdzeń. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że został wprowadzony w błąd przez powoda. Jak trafnie podnosi w odpowiedzi na apelację powód, nie można mówić o działaniu pod wpływem błędu w sytuacji, gdy pozwany wyciągnął niewłaściwe wnioski z zawieranej umowy i z tego powodu podjął niesłuszną lub niekorzystną dla siebie decyzję. Ocena taka nie może także wynikać z niedbalstwa strony, polegającego na nie zapoznaniu się z treścią złożonego oświadczenia woli.

Ponadto okoliczność ta nie ma prawnego znaczenia w przedmiotowej sprawie, ponieważ jej przedmiotem było żądanie zapłaty z tytułu niespłaconego kredytu, czego sam skarżący nie kwestionuje, natomiast zawarcie umowy ubezpieczenia nawet ważnej nie zwalnia kredytobiorcy z obowiązku spłaty zaległości.

Nie można także zgodzić się z pozwanym, który kwestionuje prawidłowość ustalenia przez Sąd wartości przedmiotu sporu w niniejszym postępowaniu. Wbrew twierdzeniom pozwanego, Sąd I instancji wyjaśnił dlaczego wskazaną w pozwie - jako wartość przedmiotu sporu - kwotę 2 252 zł potraktował jako oczywistą omyłkę. Z treści pozwu wniesionego zarówno w elektronicznym postępowaniu upominawczym jak i na urzędowym formularzu wyraźnie wynika, że dochodzoną nimi kwotę stanowi 2 616, 33 zł. W ustaleniu tej kwoty trudno dopatrzeć się jakichkolwiek nieprawidłowości. Pod uwagę wzięto wymagalną kwotę transakcji gotówkowych, skapitalizowane odsetki umowne naliczane do dnia wniesienia pozwu oraz opłaty i prowizje, związane z dochodzeniem należności, (odpowiednio 1 858,82 zł + 365,12 zł + 392,39 zł, co daje 2 616, 33 zł). Zgodnie z art. 20 kpc do wartości przedmiotu sporu nie wlicza się odsetek, pożytków i kosztów, żądanych obok roszczenia głównego. O zastosowaniu tego przepisu, przy obliczaniu wartości przedmiotu sporu decyduje fakt, czy powód domaga się odsetek lub kosztów obok roszczenia głównego czy niezależnie od niego. W przedmiotowej sprawie przesłankę tę należy uznać za spełnioną, ponieważ powód domaga się określonej sumy z odsetkami obliczonymi kwotowo, czyli skapitalizowanymi do dnia wniesienia pozwu. (postanowienie SN z dnia 2 kwietnia 1998 r., I CZ 13/98). Omyłka ta nie zmieniła treści żądania i nie mogła wpłynąć na rozstrzygnięcie z zawarte w wyroku. Potraktowana została zatem jako oczywista pomyłka pisarska, której skorygowanie – w ocenie Sądu Okręgowego – nie wykraczało poza kognicję Sądu I instancji.

Za chybiony należy również uznać zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc. Niewskazanie w zaskarżonym wyroku przepisu prawa materialnego, stanowiącego podstawę zasądzonego na rzecz powoda świadczenia nie jest naruszeniem mogącym mieć wpływ na wynik sprawy, ani nie uniemożliwia kontroli instancyjnej kwestionowanego orzeczenia. W związku z powyższym nie może stanowić podstawy jego wzruszenia.

Mając powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w pkt 1 sentencji postanowienia.

Na podstawie § 6 pkt 2 oraz § 6 pkt 2 w zw z § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 ust 1 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu przyznano pełnomocnikowi powódki zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.